

ja nukrust, jäi rahhuliseks, ka röömsaks
Zummalaš, ja tännaš süddamest Tedda,
kes temmale säherdust abbikasat ja pead
olli annud.

Wasto dhto aega tulli siinasamma
maiaše kaks wödrast meest; ja ollid
mehhed hakkanud teine teisega jutto aia-
ma, siis wödrad nimmetasid ka, et nen-
de wallitseja, Saksen Mersepurri Würst,
neid olli läkkitanud Pranpurri maalt
ärraetud Kerhardit otsima. Tubba
naene kohkus jälle, mdeldes isse enneses:
„kes teab mis uut hädda ta weie peale
tulleb!“ Agga temma mees olli wahwa
ja kindel lotuses Zummala peale, ja ütles
end seddasamma ollewat, kedda nemmad
otssid. Mehhed andsid kohhe Würsti
kirja temma kätte, ja ses tootati tem-
male head palka, kunni uut kohta piddi

leidma. „Wata,“ ütles temma ueste,
ja nüüd jo rõmo pärrast nutja naesele:
„Bereta Jehowa peale omma teed, ja
loda Temma peale, küll Temma toimetab
kõik hästi!“ — Olli küll hädda suur,
Zummala abbi süiski surem weel! Pea
sai Kerhard jälle ue kohha peale ja surri
siina 70 aastat wanna, ja temma kog-
godus õnnistas tedda ja mitto Kristi
innimest õnnistas tänapääwki weel sedda
wahwa ja wagga õppetajat ja laulo
teggijat.

Kui sesamma Kerhardi laul, mis tem-
ma seal tee peal olles murre koorma
al teinud, olli trükkitud, siis se sai ka
Kerhardi endise wallitseja kätte Pran-
purri maale. Kui temma sedda olli
luggenud, siis on temma küsinud: kes
se wagga Zummala mees olnud, kes